

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce J.P.**, zastoupeného *Mgr. Vojtěchem Fořtem, advokátem se sídlem Domažlice, Npor. O. Bartoška 15*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. června 2012, č.j. DSH/7365/12

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Návrh na snížení uloženého trestu se z a m í t á .
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Plzně (dále jen „magistrát“) ze dne 30.5.2012, č.j. MMP/142855/11 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“), byl žalobce uznán vinným naplněním skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že „dne 3.8.2011 v době okolo 15:56 hodin jel v Plzni, po vozovce pozemní komunikace Domažlické ulice jako řidič motorového vozidla tov. zn. Opel Astra, RZ... V tomto úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km.h⁻¹, mu byla ze strany Policie České republiky, silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, naměřena rychlost jízdy 89 km.h⁻¹, a to při zvažení možné odchylky měřícího zařízení +/-3 km.h⁻¹, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20 km.h⁻¹ a více. Výpis z evidenční karty řidiče na

osobu obviněného prokazuje, že obviněný se dne 26.10.2010 dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, který je totožné skutkové podstaty. Obviněný tedy v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců spáchal tento přestupek dvakrát.“ Za uvedený přestupek byla žalobci udělena pokuta ve výši 3.800 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 4 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29.6.2012, č.j. DSH/7365/12 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

Žalobou ze dne 14.8.2012 doručenou zdejšímu soudu poštou dne 17.8.2012 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí jakož i rozhodnutí magistrátu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, popřípadě aby soud napadené rozhodnutí změnil tak, že sníží sankce žalobci uložené.

V žalobě uváděl, že rozhodnutí magistrátu napadl zejména z toho důvodu, že v předmětné věci nebyl magistrátem vyslechnut a tudíž se nemohl vyjádřit k věci samé. Svoji výpověď žalobce považuje za velmi důležitou, a to především z důvodu, že měl velmi pádný důvod při jízdě po pozemní komunikaci spěchat. Žalobce v té době totiž vezl léky své tehdejší přítelkyni, která trpí nejtěžším stupněm diabetu (jedná se o osobu se ZTP). Tehdejší přítelkyně žalobce s ohledem na svůj zdravotní stav léky velmi nutně potřebovala, jelikož se jí výrazně zhoršil zdravotní stav a bez těchto léků by byla ohrožena na zdraví, možná i na životě. V toto směru byl žalobce samozřejmě připraven se souhlasem své bývalé přítelkyně předložit správnímu orgánu i lékařské zprávy o zdravotním stavu přítelkyně a v neposlední řadě tato osoba mohla i vypovídat před správním orgánem jako svědek. S ohledem na tyto skutečnosti se dá tedy uvažovat, zda se žalobce vůbec daného přestupku dopustil, když prokazatelně se jednalo o krajní nouzi. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce tak, že ho zamítl a rozhodnutí magistrátu v plném rozsahu potvrdil s tím, že se s jeho závěry zcela ztotožnil.

Žalobce dále uváděl, že se rozhodnutími obou orgánů cítí poškozen a zkrácen ve svých právech, a požadoval, aby soud přezkoumal zákonnost těchto rozhodnutí a především aby přezkoumal postup obou orgánů.

Konkrétně pak zkrácení na svých právech dovozoval žalobce z toho, že se k předmětné věci sám nemohl vyjádřit. Co se týká zmeškání jednání ve věci před magistrátem, pak k tomu uvedl, že měl problémy s automobilem a telefonicky se z jednání omlouval. Na předmětném správním orgánu mluvil s pracovníci, jejíž jméno si nepamatuje, nicméně tato osoba přislíbila, že jeho omluvu vyřídí.

Zkrácen na svých právech se cítí být také závěry žalovaného. Předně nesouhlasil s tím, že by výše zmíněná tvrzení žalobce byla nevěrohodná díky tomu, že je uplatnil až v odvolání proti rozhodnutí magistrátu. Argumentace nemohla být prezentována dříve, jelikož v předmětné věci nebyl vyslechnut. Je nepochybné, že kdyby žalobce před magistrátem

vypovídal, výše zmíněná tvrzení by sdělil již při tomto výslechu. Dále nesouhlasil s tím, že se mohl vyjádřit již policistům, kteří prováděli kontrolu měření rychlosti, jelikož kdyby se byl blíže písemně vyjadřoval, ztratil by ještě více času, než při běžné kontrole. Nadto policisté provádějící kontrolu byli žalobcem informováni, že chvátá za nemocnou přítelkyní.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 20.11.2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí dostatečným a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k žalobní námitce týkající se údajného jednání žalobce v krajní nouzi a na své argumentaci o ryzí účelovosti tohoto tvrzení setrvává, stejně jako na své argumentaci týkající se neprovedení výslechu žalobce. V obou bodech plně odkazuje na napadené rozhodnutí. Pokud žalobce uvádí, že se z ústního jednání omluvil z důvodu poruchy na vozidle, pak žalovanému není zřejmé, jaké ústní jednání měl žalobce přesně na mysli. K poslednímu ústnímu jednání byl předvolán pouze právní zástupce žalobce, neboť magistrát nepovažoval účast žalobce za nutnou, zástupce se ústního jednání zúčastnil a právě jeho prostřednictvím bylo žalobci umožněno uplatnit veškerá procesní práva. Žalovaný ze stejných důvodů dále odmítl tvrzení žalobce, že žalobcova verze nemohla být dříve prezentována, neboť nebyl vyslechnut. Pokud žalobce nerealizoval svá práva prostřednictvím zástupce, nemůže se následně dovolávat toho, že mu právo na vyjádření ve věci bylo upřeno. I v tomto ohledu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se k námitce podrobně vyjádřil. Konečně podotkl, že ve věci byla opakovaně nařizována ústní jednání a žalobce měl mnoho možností svoje stanovisko ve věci vyjádřit. Pokud chtěl stanovisko prezentovat osobně, mohl se kdykoliv ke správnímu orgánu o vlastní vůli dostavit. Jeho pasivní přístup jde jen a pouze k jeho tíži.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za fikce souhlasu žalobce (čl. 24 spisu) a výslovného souhlasu žalovaného (čl. 20 spisu).

Žalobce byl v tomto případě uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více.*

Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce v době a na místě ve výroku rozhodnutí magistrátu uvedených řídil motorové vozidlo a byla mu naměřena rychlost jízdy 89 km.h⁻¹, ani o tom, že se téhož přestupku dopustil v průběhu dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně.

Žalobce však namítá, že mu správní orgány (především magistrát) neposkytly možnost k věci se vyjádřit, při té příležitosti předložit lékařské zprávy o zdravotním stavu přítelkyně, která rovněž mohla vypovídat jako svědek, tedy uplatnit obranu, že se předmětného jednání dopustil v krajní nouzi.

Jinými slovy žalobce tvrdil porušení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého *obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu.*

Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí k možnosti žalobce vyjádřit se k věci uvedl: *„Nové jednání bylo nařazeno na den 9.5.2012,...Obviněný se ústního jednání nezúčastnil, avšak v den ústního jednání v čase okolo 11:36 hodin zaslal správnímu orgánu v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem žádost o výslech jeho osoby v přítomnosti jeho právního zástupce, a to z důvodu zmatečnosti případu. K tomu správní orgán uvádí, že obviněný měl dostatek prostoru se k věci vyjádřit jak sám, tak ústy svého právního zástupce, což neučinil. Svým postojem se tudíž zbavil možnosti další obhajoby. S ohledem na tuto skutečnost správní orgán v žádosti obviněného a potažmo jeho právního zástupce spatřuje snahu řízení neúměrně protahovat, přičemž výše uvedené žádosti obviněného a jeho právního zástupce neakceptoval. Správní orgán v řízení o přestupku provedl všechny v úvahu přicházející důkazy, na jejichž základě zjistil v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu všechny rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch obviněného a skutečný stav věci je úplně a přesně zjištěn, proto správní orgán ukončil dokazování. Po ukončení dokazování byl právní zástupce obviněného vyzooměn o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a současně mu byla usnesením prohlášena lhůta 5 pracovních dnů, ve které se mohl k podkladům před vydáním rozhodnutí vyjádřit a kterou nevyužil. Po uplynutí této lhůty správní orgán vydává toto rozhodnutí.“*(str. 2,3 rozhodnutí magistrátu).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k odvolacím námitkám, že žalobci nebylo umožněno, aby se k věci vyjádřil a nebyl vyslechnut, uvedl, že *„Odvolací správní orgán se plně ztotožňuje se správní úvahou vyjádřenou v napadeném rozhodnutí, a to jak v otázce skutkových okolností věci, tak i argumentace týkající se neprovedení výslechu odvolatele. Odvolatel nebyl na svém ústavně garantovaném právu, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, ze strany správního orgánů I. stupně nikterak krácen. Jak je konstatováno výše, odvolateli bylo ze strany správního orgánu I. stupně sděleno obvinění z přestupku, k ústnímu jednání byl předvolán prostřednictvím jeho právního zástupce v dostatečném časovém předstihu a současně byl obeznámen s tím, že v rámci ústního jednání budou provedeny výslechy svědků. Obviněný tedy měl reálnou možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladly za vinu a k důkazům o nich, mohl uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svoji obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, a to jak osobně, tak prostřednictvím právního zástupce. O všech svých právech byl odvolatel v plném rozsahu poučen a pokud se chtěl odvolatel osobně k věci vyjádřit, mohl se k ústnímu jednání dne 16.5.2012 (poznámka soudu: správně 9.5.2012) dostavit a jeho vyjádření by bylo jistě zaprotokolováno do protokolu o ústním jednání. Jak je uvedeno výše, účast odvolatele však u ústního jednání nebyla zhodnocena správním orgánem jako nutná. Bylo tedy jen na vůli odvolatele, zda se k ústnímu jednání dne 16.5.2012 (poznámka soudu: správně 9.5.2012)*

dostaví či nikoli. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, nemůže se odvolatel domáhat opětovného nařízení ústního jednání resp. provedení svého výsledku za situace bezpečně zjištěného skutkového stavu věci.“

Soud plně sdílí závěr žalovaného, že žalobce nebyl zkrácen na právu vyjádřit se k věci, a první žalobní bod považuje za nedůvodný z následujících příčin.

K realizaci práva obviněného vyjádřit se k věci, ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu slouží především ústní jednání.

V této věci byla nařízena ústní jednání na 29.11.2011, 17.1.2012, 24.4.2012 a 9.5.2012, žalobce se jich však nezúčastnil. Žalobcovy omluvy nepřítomnosti při ústním jednání byly problematické. Přes slib nedoložil opodstatněnost telefonické omluvy na den 29.11.2011, telefonickou omluvu na ústní jednání dne 17.1.2012 doložil opět přes slib až v souvislosti s odvoláním proti prvnímu rozhodnutí magistrátu o přestupku ze dne 13.2.2012, č.j. MMP/142855/11. Při ústním jednání dne 9.5.2012 nebyl žalobce podle protokolu omluven přítomným zástupcem. Pokud žalobce v žalobě nově tvrdí, že měl problémy s automobilem a telefonicky se omlouval pracovníci magistrátu, jejíž jméno si nepamatuje, je toto tvrzení nevěrohodné nejen proto, že jej uplatnil prvně až v žalobě, nýbrž také proto, že jeho předchozí telefonické omluvy jsou řádně zaznamenány ve správním spisu v úředních záznamech ze dne 29.11.2011 a ze dne 17.1.2012, tudíž je značně nepravděpodobné, že by se tak nestalo i ve třetím případě dne 9.5.2012. Nevěrohodnost však zejména umocňuje fakt, že téhož dne, tj. 9.5.2012, elektronickým podáním doručeným magistrátu v 11:36:44 hod, ve kterém žalobce žádal, aby byl vyslechnut správním orgánem, žádné důvody pro absenci u ústního jednání nezmínil.

Lze tedy uzavřít, že v této fázi řízení nebyla žalobci upřena možnost osobně se vyjádřit k věci, v rámci vyjádření uplatnit obranu a na podporu svého tvrzení předložit listinné důkazy, případně navrhnout výslech svědka. Této možnosti se žalobce zbavil sám, jelikož přes řádné předvolání se k ústnímu jednání osobně nedostavil. Na věci nic nemění ani okolnost, že v den ústního jednání požádal správní orgán o svůj výslech v přítomnosti zástupce. Přestupkové řízení vede správní orgán. Proto je v kompetenci správního orgánu stanovit, který procesní úkon a kdy provede. Ust. § 6 odst. 1 správního řádu navíc ukládá správnímu orgánu povinnost vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Žalobci nenáleží rozhodování o postupu správního orgánu a s výjimkou prokazatelných překážek na jeho straně mu nepřísluší ovlivňovat délku přestupkového řízení. Do dne vydání napadeného rozhodnutí pak žalobce žádné překážky, které jej vyloučily z účasti na ústním jednání dne 9.5.2012, netvrdil, natož aby je prokázal. Učinil tak v rovině tvrzení až v podané žalobě.

Nelze dále přehlédnout, že žalobce využil svého práva na zastoupení na základě plné moci. Jako zástupce si zvolil advokáta a plná moc ze dne 8.3.2012 osvědčující zastoupení žalobce neobsahuje žádné omezení. Zástupce, jak konstatoval žalovaný, v řízení vystupuje jménem zastoupeného a z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). Řečeno jinak, nic nebránilo tomu, aby se zástupce jménem žalobce s právními účinky stejnými jako by tak učinil žalobce, vyjádřil k věci, uplatnil

příslušnou obranu (zejména námitku jednání v krajní nouzi), předložil důkazní prostředky, případně navrhl výslech svědka zástupce žalobce. Zástupce žalobce však při ústním jednání dne 9.5.2012 po zopakování obvinění sdělil, že „...mu nejsou známy okolnosti, které by bránily projednání věci“. Po seznámení se spisovou dokumentací zástupce do protokolu konstatoval: „K celé věci uvádím, že můj klient se k jednání nedostavil a já nejsem zmocněn se k jeho přestupkovému jednání vyjadřovat.“ Po výpovědi prvního svědka pprap. B. zástupce dále prohlásil: „Byl jsem srozuměn s tím, že v rámci ústního jednání budou provedeny výslechy svědků – zakročujících policistů PČR – L.H. a V.T. Dále uvádím, že se výslovně vzdávám svého práva účasti na svědeckých výpovědích uvedených.“ Je tedy evidentní, že ani z tohoto pohledu nebyl žalobce ukrácen na uplatnění práva k věci se vyjádřit postupem správních orgánů, nýbrž evidentně zvolenou procesní taktikou samotného žalobce, resp. zástupce žalobce.

Vzhledem k tvrzení žalobce, že nebyl ve věci vyslechnut, považuje soud za nezbytné rovněž dodat, že z žádného procesního ustanovení zákona o přestupcích ani z ustanovení správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu, aby v přestupkovém řízení vždy vyslechl obviněného. Jak plyne z § 73 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích vypovídat k věci je právem obviněného, nikoliv jeho povinností. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pak sice ve větě první stanoví správnímu orgánu v prvním stupni povinnost konat o přestupku ústní jednání, v následující větě však výslovně umožňuje za zákonem stanovených podmínek projednat věc v nepřítomnosti obviněného, tedy bez jeho výslechu. O posledně uvedenou situaci se ale v daném případě nejednalo, protože při ústním jednání dne 9.5.2012 byl přítomen zástupce žalobce.

Žalobci dále nebylo upřeno právo vyjádřit se k věci ani v další fázi řízení, tedy po provedení ústního jednání, neboť mu byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci přestupku, z něhož byl obviněn, a vyjádřit se k nim. O tom svědčí písemnost magistrátu ze dne 14.5.2012 ve spojení s usnesením o prohlášení lhůty z téhož dne, na kterou reagoval zástupce žalobce písemností ze dne 23.5.2012, k poštovní přepravě podanou po uplynutí stanovené lhůty dne 28.5.2012, ve které „pouze“ bez bližší argumentace požadoval, aby byl žalobce vyslechnut. Magistrát jeho požadavku nevyhověl a důvody k takovému postupu srozumitelně a přesvědčivě vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí magistrátu.

K věci se žalobce dále vyjádřil v podaném odvolání, kde prvně předestřel důvody požadavku na účastnický výslech a rychlou jízdu ospravedlňoval aktuálním zdravotním stavem své přítelkyně. I s tímto vyjádřením se žalovaný zcela vypořádal, jak je patrné z výše citované pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Konečně nelze nezmínit, že žalobci nic nebránilo v tom, aby kdykoliv v průběhu řízení správnímu orgánu sdělil osobně či písemně shora uvedené příčiny své rychlé jízdy, konkretizoval osobu přítelkyně, navrhl její výslech v procesní pozici svědka a předložil na podporu svých tvrzení zprávy dokumentující její zdravotní stav. Z obsahu správního spisu takovou snahu žalobce dovodit nelze.

Za nedůvodný soud považuje i žalobní bod, v němž žalobce tvrdí zkrácení na svých právech pro dva konkrétní závěry, které žalovaný v napadeném rozhodnutí přijal v souvislosti s obranou žalobcem nově uplatněnou v odvolání.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „Odvolatel v odvolání vyjadřuje svůj nesouhlas s napadeným rozhodnutím, a to především z důvodu, že nebyl správním orgánem I. stupně ve věci vyslechnut. Svoji výpověď odvolatel považuje za velmi důležitou, neboť uvádí, že důvod k překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl opodstatněný, když vezl léky své přítelkyni, držitelkou ZTP, trpící nejtěžším stupněm diabetu a pozdním podáním léků by byla vážně ohrožena na životě. Odvolatel je připraven doložit veškerá lékařská potvrzení o zdravotním stavu své přítelkyně a eventuálně i navrhnout její výslech. Z těchto důvodů odvolatel žádá, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Předně odvolací správní orgán konstatuje, že odvolatel přestírá zcela nové skutkové tvrzení až do odvolání. Odvolací správní orgán si je plně vědom skutečnosti, že odvolatel, jako obviněný z přestupku, může skutečnosti na svoji obhajobu uvádět po celou dobu řízení, nicméně v tomto bodě se jedná o zcela zásadní skutkové tvrzení a odvolací správní orgán tedy konstatuje, že toto samo o sobě věrohodnost jeho tvrzení značně oslabuje. V tomto bodě odkazuje odvolací správní orgán na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, jehož základem je sice poněkud jiná skutková situace než v dané věci odvolatele, avšak v obecné rovině na skutek odvolatele přiléhá. Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „Jestliže stěžovatelka v oznámení o přestupku své stanovisko k věci vůbec neuvedla a oznámení odmítla podepsat (č. I. 3- 4 správního spisu), v odporu proti příkazu o uložení pokuty za přestupek ze dne 23. 11. 2006 tvrdila, že po ní oba policisté požadovali předložení telefonu, což ona odmítla (6. I. 9 správního spisu), a u ústního jednání dne 9. 1. 2007 tvrdila, že u sebe žádný telefonní přístroj neměla, a proto jej odmítla předložit (č. I. 17 správního spisu), nelze krajskému soudu vytýkat, že její výpovědi považoval za nevěrohodné. S tímto názorem se odvolací správní orgán I. stupně plně ztotožňuje.

Za fakt svědčící o nevěrohodnosti skutkového tvrzení odvolatele je dále ten, že odvolatel po celou dobu silniční kontroly policistům neuvedl, že důvodem jeho rychlé jízdy byl dovoz léků těžce nemocné přítelkyni. Takové tvrzení by však bylo zcela logické a dané situaci odpovídající. Odvolatel byl zastaven k silniční kontrole, což samo o sobě představuje nemalé časové zdržení, neboť odvolatel policistům předkládal doklady potřebné k řízení vozidla, na výzvu policisty se podrobil dechové zkoušce ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, policisté lustrovali osobu odvolatele v policejních informačních systémech (CRR, CRO, CRV, PATROS, PATRMV), poté policisté vypisovali oznámení přestupku, které předložili odvolateli k jeho vyjádření. Ani do tohoto oznámení přestupku se odvolatel o jeho tvrzeném důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti nezminil. Pokud by odvolatel jednal v naznačované krajní nouzi, přičemž jeho přítelkyně by se včasným nepodáním léků mohla nacházet v ohrožení života, jak odvolatel tvrdí, pak je zcela logické, že by toto tvrzení odvolatel uvedl v místě silniční kontroly. Silniční kontrola s ohledem na všechny prováděné úkony musela trvat minimálně několik minut, které by dle tvrzení odvolatele pro jeho přítelkyni mohly znamenat vážné zdravotní riziko. Pokud by toto odvolatel oznámil, mohli policisté naopak zabezpečit v rámci integrovaného záchranného systému přítelkyni odvolatele rychlou lékařskou pomoc. Odvolací správní orgán tak nenapadá jediný logický důvod, proč

odvolatel svoje zásadní skutkové tvrzení, uvádí prostřednictvím svého právního zástupce až s odstupem více než 10 měsíců do odvolání proti napadenému rozhodnutí. Odvolatel tak neučinil ani při podání odvolání proti předchozímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci a toto neuvedl ani právní zástupce odvolatele v rámci ústního jednání dne 9.5.2012, který pouze k věci uvedl, že se odvolatel k jednání nedostavil a on není zmocněn se k jeho jednání vyjádřit. Skutkové tvrzení odvolatele o překročení nejvyšší dovolené rychlosti z důvodu odvozu léků nemocné přítelkyni odvolací správní orgán z výše popsanych důvodů odmítá jako ryze účelové.“

Závěr žalovaného o nevěrohodnosti skutkového tvrzení uplatněného až v odvolání je nutné hodnotit v kontextu celé shora citované pasáže napadeného rozhodnutí a soud jej považuje za nanejvýš logický.

Podle § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona *přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak*. Naplnění okolností vylučujících protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze) bez dalšího znamená, že nemůže být dána ani materiální stránka přestupku (shodně rozsudek NSS ze dne 7.5.2008, č.j. 1 As 35/2008-54, publikovaný pod č. 1898/2009 Sb. NSS). Řečeno jinak, možnost aplikace § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích by měla za následek, že žalobcovo jednání formálně splňující znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu by měla za následek, že jeho jednání nebylo jednáním protiprávním. Z tohoto důvodu žalovaný kvalifikoval skutkové tvrzení opodstatněně jako zcela zásadní a nenabízí se žádný logický důvod pro vysvětlení, proč jej žalobce neuplatnil již při silniční kontrole, kdy jej měl aktuální závažný zdravotní stav přítelkyně nejvíce tížit, avšak ani v průběhu celého přestupkového řízení vedeného magistrátem, to vše za situace, že toto řízení probíhalo dlouhou dobu a žalobce byl zastoupen advokátem, tedy osobou práva znalou. V té souvislosti nelze přehlédnout ani posun v uplatněné obraně (od žádosti o výslech, který nebyl ničím zdůvodněn, k tvrzení, že výslech byl důležitý, neboť by mohl sdělit důvody rychlé jízdy a předložit či označit důkazní prostředky), stejně jako fakt, že žalobce nesdělil žádné údaje pro identifikaci přítelkyně (neučinil tak ani v žalobě) a neposkytl lékařské zprávy o jejím zdravotním stavu, což rozhodně nebylo vázáno jen na jeho výslech ve věci. To vše svědčí správnosti závěru žalovaného, že se jedná o skutkové tvrzení ryze účelové. S přihlédnutím k době spáchání skutku bylo jeho cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Pokud pak žalobce v žalobě uváděl, že policistům provádějícím kontrolu sdělil, že chvátá za nemocnou přítelkyní, jde pouze o ničím nepodložené tvrzení.

Nedůvodnost uplatněných žalobních bodů namítajících vady řízení přivedla krajský soud k zamítnutí žaloby postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s (výrok I.).

Žalobce v rámci projednávané žaloby využil práva na moderaci trestu a požádal o snížení uložených sankcí, aniž k tomu sdělil jakýkoliv důvod.

Při posuzování tohoto návrhu vycházel krajský soud z ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., podle kterého *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí jímž správní orgán uložil trest za správní*

delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li také rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu z něhož vyšel správní orgán a který soud případně vlastním dokazováním nikoli v zásadních směrech doplnil a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Žalobci za projednávaný přestupek byla uložena v souladu s ust. § 12 odst. 1 zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 3.800 Kč a podle § 125c odst. 5 téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 4 měsíců.

Podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle [odstavce 1 písm. f\)](#) bodů 3,...* Podle § 125c odst. 5 věty třetí téhož zákona *tomu, kdo spáchal přestupek podle [odstavce 1 písm. f\)](#) bodů 3, ... v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců.*

Magistrát kromě výše uvedených ustanovení zákona o silničním provozu ke stanovení druhu a výše sankce uvedl: *„V daném případě přihlédl správní orgán k charakteru spáchaného přestupku, který hodnotí jako závažný projev nekázně v silničním provozu, neboť při uvedeném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již výrazně prodlužuje dráha potřebná k zastavení vozidla, což může vyústit v přímé ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Správní orgán zhodnotil rovněž naměřenou rychlost jízdy, kdy obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 39 km.h⁻¹, tedy hodnotu pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku překročil vysokou měrou, kdy se současně jedná o hraniční hodnotu, při jejímž překročení by se dopustil přísněji postižitelného přestupku. Dále správní orgán přihlédl k výpisu z evidenční karty obviněného, kde od roku 2008 má pět záznamů o přestupcích v dopravě, a to dva z roku 2008, jeden z roku 2009 a 2010 a jeden z roku 2011, přičemž se v roce 2010 se dopustil přestupku totožného charakteru a v roce 2011 přestupku obdobného charakteru. Z uvedeného důvodu nelze na jeho jednání pohlížet jako na ojedinělé pochybení, nýbrž jako další nekázeň v silničním provozu. Dále správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že se obviněný přestupku dopustil v odpoledních hodinách, v Plzni, na komunikaci s vysokou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu, kde je nutné dbát patřičné pozornosti a striktně dodržovat zákon o silničním provozu. Tyto skutečnosti byly hodnoceny v neprospěch obviněného... Pohnutku, která obviněného k jeho jednání vedla, správní orgán nehodnotil, neboť jednání probíhalo v přítomnosti právního zástupce a ten se k pohnutce obviněného nevyjádřil. V neposlední řadě správní orgán zhodnotil skutečnost, že v důsledku protiprávního jednání obviněného nedošlo k nevratným následkům. Toto bylo hodnoceno ve prospěch obviněného. Správní orgán nehodnotil sociální situaci a osobní poměry obviněného, neboť právní zástupce obviněného se k nim před správním orgánem nevyjádřil. Po zhodnocení celé věci jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, s ohledem na přitěžující okolnosti, byla obviněnému uložena peněžitá sankce a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v horní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby. Takto uložené sankce považuje správní orgán za odůvodněné, přiměřené projednávané věci a v plné míře respektující ustanovení § 12 zákona o přestupcích.“*

Jestliže žalobce sám nepředestřel žádné konkrétní důvody, pro které považuje sankce za uložené ve zjevně nepřiměřené výši (např. špatná sociální situace, nezbytnost užívat automobil pro podnikání, potažmo zajištění obživy, apod.) a správní orgány obě sankce uložily v polovině zákonné sazby, pak při zhodnocení závažnosti přestupku, jak je zcela v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích provedl magistrát a se kterým se zdejší soud naprosto ztotožňuje, nemůže být splněna zákonná podmínka pro moderaci požadovaná ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Již s ohledem na relativně častou nekázeň řidiče v silničním provozu a na značnou výši překročení povolené rychlosti nelze rozhodně hovořit o sankci uložené **ve výši nepřiměřené, natož ve výši zjevně nepřiměřené**. Z těchto důvodů soud návrh na snížení uloženého trestu zamítl (výrok II.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok III.).

Soud pro úplnost dodává, že nerozhodoval o návrhu žalobce ze dne 20.7.2013 (soudu doručen 29.7.2013) na přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož meritorně rozhodl o žalobě samotné.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. srpna 2013

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně